

НАШИТЪ ЧИТАТЕЛИ

Юрданка Стефанова

уч. IV отд. у-ща „Антимъ I,“ гр. Варна.

СНѢЖНИЯТЪ ЧОВѢКЪ.

(По картинкитъ въ кн. 5).

Царува зимата. Съ мека, бѣла пелена е покрита земята. Дърветата сж голи. Сухитъ имъ клони стърчатъ нагоре, като че ли просятъ лѣто отъ Бога. Не шумятъ изворчета и ручейчета. Всичко, всичко ледътъ е сковалъ въ ледени око-ви: и малкитъ палави поточета, и рѣкичките и езерата. Не бръмчатъ ни мухи. ни комари, ни бръмбарчета. Всички тѣ сж заспали за да се събудятъ чакъ на пролѣтътъ.

Колю и Дането стоятъ въ топлата стая до прозореца и гледатъ къмъ полето. То цѣлото е бѣло и пусто. Само тукъ-тамъ се мѣркатъ сухи шубраци и край замръзналата рѣка стърчи старата върба. Тѣ полекичка се обличатъ и тихичко излизатъ за да не ги забележи баба имъ, която дрѣме до огнището. Тѣ тръгватъ. Снѣгътъ хрущи подъ краката имъ. Но какво е това? Тѣ виждатъ тамъ до старата върба нѣщо бѣло, голѣмо. Затичватъ се. Единъ съвсемъ бѣлъ човѣкъ стои на снѣга и не помръдва. Колю и Дането го гледатъ съ опулени отъ страхъ очи и му се чудятъ.

— Горкия, — каза Колю, — той е съвсемъ голъ и навѣрно му е много студено. — Хей, чичо, — се провикна той, — студено ли ти е? И той страхливо, полекичка се доближи до него. Но чичото стоеше все пакъ и не мърдаше.

— Знаешъ ли? — каза Данито. — Той е премръзналъ. Хайде да отидемъ, да вземемъ татювата шуба и да го облечемъ. Колю кимва съ глава и тѣ хукватъ. Стигатъ до тѣхъ и полекичка отварятъ вратата. Баба имъ още дрѣме. До нея котака мърка. Колю и Дането грабватъ топлата шуба на баба си и пакъ се измъкнаха. Тичешкомъ стигнаха. Човѣкътъ стоеше все още неподвиженъ и вцепененъ. Колю му